

«Γιατί βλέπεις το σκουπιδάκι στο μάτι του αδερφού σου και δε νιώθεις ολόκληρο δοκάρι που είναι στο δικό σου μάτι;» (Λκ. 6:41).

Κατεβαίνοντας από το βουνό μετά από μια νύχτα που πέρασε προσευχόμενος, ο Ιησούς διαλέγει τους αποστόλους του. Φτάνοντας σε μια πεδιάδα, αρχίζει να τους διδάσκει, ξεκινώντας με την αναγγελία των Μακαρισμών.

Στο κείμενο του Λουκά, σε αντίθεση με το Ευαγγέλιο του Ματθαίου, είναι μόνο τέσσερις οι μακαρισμοί και αφορούν τους φτωχούς, τους πεινασμένους, αυτούς που υποφέρουν και εκείνους που διώκονται και προστίθενται άλλες τόσες παραινήσεις προς τους πλούσιους, τους χορτάτους, τους ανεύθυνους και τους αλαζόνες. Αυτή την προτίμηση του Θεού για τους ελάχιστους από τους ανθρώπους, ο Ιησούς την κάνει καρδιά και κέντρο της αποστολής του, όταν, στη συναγωγή της Ναζαρέτ, διακηρύττει ότι είναι γεμάτος από το Πνεύμα του Κυρίου και επιθυμεί να φέρει την Καλή αγγελία στους φτωχούς, την απελευθέρωση στους αιχμαλώτους και την ελευθερία στους καταπιεσμένους. Ο Ιησούς συνεχίζει να διδάσκει τους μαθητές να αγαπούν ακόμη και τους εχθρούς τους, ένα μήνυμα που πηγάζει από τη συμπεριφορά του ουράνιου Πατέρα: **«Να είστε σπλαχνικοί, όπως σπλαχνικός είναι κι ο Θεός Πατέρας σας» (Λκ. 6:36).**

Αυτή η δήλωση αποτελεί επίσης την αφετηρία για όσα ακολουθούν: **«Μην κρίνετε τους συνανθρώπους σας, για να μη σας κρίνει κι εσάς ο Θεός. Μην τους καταδικάζετε για να μη σας καταδικάσει κι εσάς ο Θεός. Συγχωρείτε για να σας συγχωρήσει κι εσάς ο Θεός.» (Λκ 6:37).** Στη συνέχεια ο Ιησούς νουθετεί τους αποστόλους του με μια σκόπιμα δυσανάλογη εικόνα:

«Γιατί βλέπεις το σκουπιδάκι στο μάτι του αδερφού σου και δε νιώθεις ολόκληρο δοκάρι που είναι στο δικό σου μάτι;»

Ο Ιησούς γνωρίζει πραγματικά την καρδιά μας. Πόσες φορές, στην καθημερινή μας ζωή έχουμε αυτή τη θλιβερή εμπειρία: είναι εύκολο να κρίνουμε -ακόμη και σκληρά- τα λάθη και τις αδυναμίες ενός αδελφού ή μιας αδελφής χωρίς να λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι, με αυτόν τον τρόπο, αποδίδουμε στον εαυτό μας ένα προνόμιο που ανήκει μόνο στον Θεό. Είναι γεγονός ότι για να **«βγάλουμε το δοκάρι»** από το μάτι μας, έχουμε ανάγκη από αυτή την ταπεινότητα που προέρχεται από τη γνώση ότι είμαστε αμαρτωλοί και ότι

έχουμε ανάγκη διαρκώς από τη συγχώρεση του Θεού. Μόνο όποιος έχει το θάρρος να συνειδητοποιήσει το δικό του «δοκάρι»

κι ότι έχει ανάγκη προσωπικά να μεταστραφεί, θα μπορέσει να κατανοήσει, χωρίς να κρίνει υπερβολικά τις ευαισθησίες και τις αδυναμίες των άλλων.

Ωστόσο, ο Ιησούς μάς καλεί να μην κλείνουμε τα μάτια και να μην αφήνουμε τα πράγματα να κυλούν. Θέλει οι μαθητές του να βοηθούν ο ένας τον άλλον να προοδεύει στο δρόμο προς μια νέα ζωή. Το ίδιο μας ζητά με επιμονή ο απόστολος Παύλος : να ενδιαφερόμαστε για τους άλλους, να διορθώνουμε όσους ζουν με λάθος τρόπο, να δίνουμε κουράγιο σε όσους έχουν αποθαρρυνθεί, να στηρίζουμε τους αδύναμους, να είμαστε υπομονετικοί με όλους.

Μόνο η αγάπη μπορεί να προσφέρει μια τέτοια υπηρεσία.

«Γιατί βλέπεις το σκουπιδάκι στο μάτι του αδερφού σου και δε νιώθεις ολόκληρο δοκάρι που είναι στο δικό σου μάτι;»

Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε στη ζωή μας αυτόν τον Λόγο της Ζωής; Εκτός από όσα έχουν ήδη λεχθεί, μπορούμε, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου της Τεσσαρακοστής, να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας διδάξει να βλέπουμε τους άλλους όπως τους βλέπει Εκείνος, όπως τους βλέπει ο Θεός. Και ο Θεός βλέπει με τα μάτια της καρδιάς, επειδή το βλέμμα του είναι βλέμμα αγάπης. Στη συνέχεια, για να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον, θα μπορούσαμε να επαναφέρουμε μια πρακτική που ήταν καθοριστική για την πρώτη ομάδα νέων κοριτσιών του φοκολάρε στο Τρέντο.

Διηγήθηκε κάποτε η Chiara Lubich σε μια ομάδα φίλων μουσουλμάνων: « Στην αρχή δεν ήταν πάντα εύκολο να ζήσουμε τη ριζοσπαστικότητα της αγάπης. [...] Ακόμη και μεταξύ μας, στις σχέσεις μας, μπορούσε να "σηκωθεί σκόνη" και η ομαδικότητα να υποχωρήσει. Αυτό συνέβαινε, για παράδειγμα, όταν συνειδητοποιούσαμε τα ελαττώματα και τις αδυναμίες των άλλων. Και τότε αρχίζαμε να κριτικάρουμε η μια την άλλη με τρόπο που χαλούσε το κλίμα αμοιβαίας αγάπης που είχε αρχίσει να καλλιεργείται ανάμεσά μας. Για να αντιμετωπίσουμε αυτήν την κατάσταση, μια μέρα σκεφτήκαμε να κάνουμε ένα σύμφωνο μεταξύ μας και το ονομάσαμε "σύμφωνο **ευσπλαχνίας**". Αποφασίσαμε ότι κάθε πρωί, όποιον συναντούσαμε - στο σπίτι, στο σχολείο, στη δουλειά κ.λπ. θα τον βλέπαμε εξ αρχής, χωρίς να θυμόμαστε τα ελαττώματά του, σκεπάζοντας τα πάντα με αγάπη. [...] Ήταν μια γενναία δέσμευση, που αναλάβαμε όλοι μαζί και αυτό μας βοήθησε να αγαπάμε πάντα πρώτοι, ακολουθώντας το παράδειγμα του Θεού, που είναι φιλεύσπλαχνος, συγχωρεί και ελεεί».

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής